

DOGODIVŠČINE
MALIH
ROMARJEV

NAPISALA

HELEN L. TAYLOR

ILUSTRIRAL

JOE SUTPHIN

*Dogodivščine
malih
romarjev*

NAPISALA

Helen L. Taylor

ILUSTRACIJE

Joe Sutphin

DRUŽINA
2026

Helen L. Taylor
Ilustracije: Joe Sutphin
DOGODIVŠČINE MALIH ROMARJEV

Naslov izvirnika: Little Pilgrim's Progress
© izvirnika: 2021, The Moody Bible Institute of Chicago
© za ilustracije: 2021, Joe Sutphin
© za slovensko izdajo: 2026, Družina d. o. o.

Prva izdaja
Prevod: Andrej Turk
Jezikovni pregled: Mojca Pipan
Urednik: David Ahačič
Grafična priprava: Jurij Korenjak, Družina d. o. o.
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Tiskano v Sloveniji po naročilu
Ljubljana, 2026

.....
CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-93-32
27-584

TAYLOR, Helen L.

Dogodivščine malih romarjev / napisala Helen L. Taylor ; ilustracije
Joe Sutphin ; [prevod Andrej Turk]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2026

Prevod dela: Little pilgrim's progress

ISBN 978-961-04-1224-3

COBISS.SI-ID 248800515
.....

Prvi del

Kristjanček

I. Kristjanček izve za Nebeško

Kristjanček je bil zajček. Živel je v velikem mestu, ki so ga tujci imenovali Uničeno, ker je uničevalo svoje prebivalce. Bilo je poletje, ko so sončni žarki to turobno in temačno mesto odeli v živahnejše barve. Zajček se je zunaj cele dneve igral in zabaval z vrstniki, ki so pripadali različnim živalskim vrstam. V deževnih jesenskih in mrzlih zimskih dneh pa so raje ostali doma in brali zgodbe.

Prebivalce Uničenega so pogosto obiskovali prebivalci mesta, ki se je imenovalo Nebeško. Ker so bili Nebeščani zelo ljubeznivi, so si pridobili zaupanje otrok, ki so z zanimanjem poslušali njihove zgodbe.

Pripovedovali so jim o svoji čudoviti deželi, ki ji je vladal pravični Kralj in je bil popolno nasprotje Hudobnega Kneza, ki je vladal Uničenemu. Ta je Kralja na smrt sovražil, zato je bilo njegovo mesto obsojeno na pogubo. Nebeščani so otroke svarili, da bo Kralj nekega dne poslal svojo vojsko, ki bo uničila Hudobnega Kneza in njegove služabnike, Uničeno pa požgala.

Otroci so se prestrašili: »Kaj pa se bo zgodilo z nami?«

Nebeščani so jim odgovorili: »Nič hudega, če boste zapustili Uničeno, dokler ste še mladi in nepokvarjeni, ter odšli v Nebeško h Kralju. Tam boste na varnem.«

Kristjanček, ki si je to svarilo vzel k srcu, je svoje tovariše pogosto nagovarjal, naj skupaj odpotujejo v Nebeško. Oni pa so se iz njega norčevali in ga

označevali za lahkoverneža, ker je verjel v takšne pravljice. Trdili so, da sta dobri Kralj in Nebeško izmišljena in da nobeno mesto ne more biti boljše in varnejše od njihovega.

Kristjanček pa je bil trdno prepričan, da Nebeščani govorijo resnico. To je potrjevala tudi starodavna Knjiga, ki jo je našel nekega dne. Tudi v njej je bilo prerokovano, da bo dobri Kralj nekega dne prišel iz Nebeškega in uničil Hudobnega Kneza ter Uničeno.

Ko je Knjigo pokazal svojim tovarišem, so se mu še bolj posmehovali in govorili: »Ta knjiga, ki je bila napisana pred več stoletji, je očitno polna neumnosti, ker se ni uresničilo nič od tega, kar napoveduje. Nobena vojska nas še ni napadla in nas tudi nikoli ne bo. Še naprej se lahko brezskrbno igramo in po mili volji zabavamo.«

Kristjančku pa ni bilo več do igre in zabave, ker je bil preveč zaskrbljen in žalosten. Vedno pogosteje je razmišljal, ali bi lahko sam našel pot do Nebeškega. Bil je še majhen zajček, zato ga je skrbelo, da bi se izgubil, če bi se na tako dolgo pot podal sam. Spet je odprl Knjigo in v njej prebral čudovito zgodbo o Kraljevem Sinu, ki je nekoč obiskal Uničeno in prijazno nagovoril njegove male prebivalce: »Pustite otročiče k meni.«

»Ko bi nas zdajle spet obiskal,« je vzdihnil Kristjanček, »bi lahko odšel nazaj v Nebeško skupaj z njim! Sam pa si ne upam odpraviti se na tako dolgo pot!«

Iz oči so mu pritekale solze in po licih spolzele na njegove brčice, krzno in oblačila. Med brisanjem s tačko je zgroženo opazil, da so umazana in ponošena. Že tako dolgo jih je nosil in se v njih igral, da se je blago obrabilo in natrgalo. Zaskrbelo ga je ob misli, da mu bodo oblačila razpadla dolgo pred njegovim prihodom do Nebeškega, če bi se odpravil tja. Ni si mogel predstavljati, da bi veličastni Kralj hotel sprejeti razcapanega zajčka v strganih cunjah.

Naposled se je s Knjigo pod pazduho vrnil domov, kjer ga je njegova varuška vprašala, zakaj je tako žalosten. Ko ji je zaupal, da bi rad odšel v Nebeško, se mu je tako kot njegovi tovariši tudi ona posmehovala: »Ne bodi lahkoveren, nobenega Nebeškega ni. Če boš šel za tistimi tujci, se boš izgubil!«

Kristjanček je tisto noč odšel v posteljo v solzah in je jokal, dokler ni zaspal.

2. Kristjanček sreča Blagovestnika

Kristjančka so naslednje jutro prebudili sončni žarki. Odšel je ven in srečal svoje tovariše, ki so odhajali na igrišče. Povabili so ga, naj se jim pridruži, on pa jih je prosil s solznimi očmi: »Raje se vi pridružite meni in se skupaj odpravimo v Nebeško!«

Oni pa: »O, ti cmeravček, kako naj ti dopovemo, da tega mesta sploh ni? Če ne verjameš, ga pojdi kar sam iskat, mi pa se bomo še naprej tukaj zabavali!«

Stekli so na igrišče in ga pustili samega.

Tedaj je Kristjanček na ulici pred seboj zagledal Kristjančico in nje-
no mlajšo sestrico. Ker mu je bila Kristjančica všeč, se je razveselil, da
je prišla. Ko so se mu vrstniki prejšnji dan posmehovali, je bila navzo-
ča in z njim sočustvovala.

Nagovorila ga je: »Ne jokaj, Kristjanček! Ne bi smel poslušati zgodb
tujcev, če te to tako žalosti. Pridi z nama na travnik in bova iz marje-
tic spletla venec za Nedolžno!«

Kristjanček je povabilo z veseljem sprejel. Čeprav Kristjančica ni
verjela v zgodbe iz Knjige, ki ji jih je pripovedoval, je bila do njega lju-
bezniva in se mu nikoli ni posmehovala kakor fantje.

Med potjo proti travniku ji je zaupal: »Veš, h Kralju želim oditi
tudi zaradi bremena, ki ga nosim in mi ga nihče razen njega ne more
odvzeti.«

»Kje pa je to breme?« se je začudila Kristjančica.

»Na mojem hrbtu. Tako je težko, da sem
preveč utrujen za igro.«

Kristjančica ga je zaskrbljeno pogledala: »S tabo mora biti nekaj narobe, Kristjanček, da si domišljaš take reči. Na tvojem hrbtu ne vidim nobenega bremena.«

Zajček pa je vztrajal: »Čeprav ga ti ne vidiš, ga vseeno čutim in postaja vedno težje, zato se ga želim čim prej znebiti.«

Trije zajčki so se na travniku zabavali vse popoldne. Ko pa se je Kristjanček zvečer vrnil domov, je spet začel razmišljati o Nebeškem. S svojo nemirnostjo je razjezil varuško, ki mu je nadomeščala mamo, a ni bila ljubezniva, kakor je bila ona. Njegov oče pa je bil eden od mestnih veljakov, zato ni imel časa, da bi se ukvarjal s svojim sinom.

Naslednje jutro je Kristjanček upal, da se bo spet dobil s Kristjančico, a je ta morala ostati doma in pomagati pri gospodinjskih opravilih. Drugi fantje in dekleta se z njim niso hoteli igrati, ker so ga imeli za dolgočasnega in neumnega. Zato je sam odskakljal do travnika in se med grizljanjem travnih bilk zatopil v misli. Nenadoma je tik ob sebi zaslišal šelestenje trave. Zdrznil se je, dvignil glavo in zagledal neznanca, ki je bil očitno namenjen v mesto. Bil je čuk z velikimi in resnimi očmi. Ko je ta v zajčkovih očeh opazil solze in strah, ga je prijazno nagovoril:

»Ne boj se me! Blagovestnik sem. Zakaj jočeš?« Njegov prijateljski glas je Kristjančka navdal s takšnim mirom, da mu je takoj zaupal svojo težavo: da se je želel odzvati na Kraljevo povabilo, a so se mu tovariši posmehovali in da niti njegova varuška in Kristjančica nista verjeli v resničnost zgodbe o Nebeškem.

Blagovestnik ga je sočutno pogledal in dejal: »Te zgodbe so povsem resnične. Naš Kralj ima še posebej rad otroke. Če se boš v zaupanju odpravil k njemu, te bo spremljal vso pot do Nebeškega, kjer boš večno srečen.«

»Ta hip bi odšel tja,« je rekel Kristjanček, »če bi le poznal pot.«

Blagovestnik je pogledal nazaj na pot, po kateri je prišel, in s konico svoje peruti pokazal nekaj v daljavi: »Ali vidiš tista vrata na drugi strani ravnice?«

Ker so bile Kristjančkove oči še vedno motne od solz, vrat ni mogel jasno videti.

»Bolje napni oči,« je rekel Blagovestnik, »in boš nad vrati opazil močno svetlobo. Ali jo zdaj vidiš?«

»Zdi se mi, da jo,« je rekel zajček.

»Pot v Nebeško vodi skozi tista vrata. Kralj mi je dal tole pismo zate.« Blagovestnik je iz svojega ogrinjala izvlekel ovojnico in jo izročil Kristjančku.

Ta jo je previdno odprl in glasno prebral sporočilo, ki je bilo napisano z zlatimi črkami:

»LJUBIM TISTE, KI MENE LJUBIJO.
VSI, KI ME IŠČEJO S SRCEM, ME NAJDEJO.«

»To je Kraljeva obljuba vsem njegovim otrokom. Zato ne jokaj več, ampak čim prej odidi k Ozkim vratom in potrka nanje. Eden od Kraljevih služabnikov jih bo odprl in ti povedal, kako naprej.«

3. Svoje glavček in Omahljivček

lizu mestnih vrat se je igralo nekaj otrok, ki so videli, da se Kristjanček pogovarja z Blagovestnikom. To jih ni presenetilo, ker so se tujci, ki naj bi prihajali iz Nebeškega, pogosto pogovarjali z domačini. Ko pa so videli, da je Kristjanček stekel prek ravnice proti Ozkim vratom (ki so jih nekateri imenovali »Nevarna«), so se začeli spraševati, kam odhaja.

»Pobegniti hoče!« je zavpil eden.

»Najbrž gre iskat tisto Nebeško,« je rekel drugi.

»Izgubil se bo!« je vzkliknil tretji.

»Morali bi iti za njim in ga pripeljati nazaj!«

Med njimi sta bila dva krtka, Svoje glavček in Omahljivček, ki sta Kristjančka zelo dobro poznala. Čeprav sta bila od njega starejša, so se pogosto igrali skupaj. Svoje glavček ni bil priljubljen, ker je od vseh zahteval, naj ravnajo po njegovem. Omahljivček mu je v skladu s svojim imenom popuščal, da bi se izognil prepiru. Kristjanček se z nobenim od njiju ni dobro razumel, a je lažje prenašal Omahljivčka.

Krtka je ob pogledu na svojega vrstnika, ki je sam bežal prek ravnice, zaskrbelo. Čeprav sta bila do njega pogosto neprijazna, jima ni bilo do tega, da bi se izgubil.

Svoje glavček je rekel: »Tega neumnega zajca, ki verjame vse, kar mu rečejo, morava prepričati, da se vrne!«

Omahljivček je prikimal: »Pojdiva torej! S teboj grem!«

Krtka sta stekla za Kristjančkom in se drla, naj ju počaka, njega pa je njuno vpitje prestrašilo in se ni hotel niti ozreti, kaj šele ustaviti.

Pomislil je: »Če me ujameta in odpeljeta nazaj, morda nikoli več ne bom mogel pobegniti.«

Tekel je, kolikor hitro je mogel, a se je zaradi bremena na hrbtu kmalu utrudil in upočasn timer. Zato sta ga Svoje glavček in Omahljivček, ki sta bila višja in močnejša od njega, dohitela.

»Kam pa tako hitiš?« je vzkliknil Svoje glavček. »Zakaj se nisi takoj ustavil, ko sva te poklicala, in sva te morala loviti?«

»V Kraljevo mesto grem,« je iskreno povedal Kristjanček. »Ali gresta z menoj?«

Svoje glavček je zamahnil z roko: »Ne, hvala! Le zakaj bi hodil v tujino, ko sem tukaj povsem srečen?«

»Pri Kralju bi bil še veliko srečnejši. Njegovo mesto je neskončno lepše in predvsem varnejše od našega. Povedal sem ti že, da tukaj nismo varni.«

»Ne govori neumnosti! Kako pa to veš?« je ugovarjal Svoje glavček.

»Zato ker tako piše v Knjigi.«

Svoje glavček je spet zamahnil z roko. »Daj si že dopovedati, da je ta knjiga polna neumnosti! Niti ena beseda ni resnična. Se boš vrnil z nama ali ne?«

Krtek ga je grozeče pogledal. Kristjančkovo srce je začelo biti hitreje, a se ni dal prestrašiti. »Ne bom se vrnil, h Kralju grem!«

Svoje glavček je jezno prhnil: »Potem pa kar pojdi! Greva, Omahljivček, ne zapravljajva več časa s tem neumnim zajcem, ki ne ve, kaj je dobro zanj.«

Omahljivček pa se ni premaknil, ampak je odvrnil: »Nehaj ga žaliti! Če se izkaže, da ima Knjiga prav, bo njemu bolje kot nama, zato bom kar odšel z njim.«

»Da, pridi z menoj!« je veselo vzkliknil zajček. »Boš videl, kako bova srečna pri Kralju!«

»Kako pa bova našla pod do tja?« je zanimalo Omahljivčka.

»Ne skrbi! Blagovestnik mi je vse razložil. Pri tistih vratih na drugi strani ravnice je vratar, ki nama bo pokazal pot naprej.«

»Menda ne misliš res oditi z njim?« je Svoje glavček oštel prijatelja. »Tudi če bi Nebeško obstajalo, ga taka revčka, kot sta vidva, nikoli ne bi našla.«

Omahljivček se ni zmenil zanj, ampak se je postavil ob bok zajčku. Med poslušanjem pripovedi Nebeščanov je tudi njega mikalo, da bi odšel do Ozkih vrat in preveril, kakšna je pot, ki vodi od tam naprej.

Svoje glavček pa je nadaljeval: »Neumna Kristjančkova odločitev me ne preseneča, od tebe, Omahljivček, pa sem pričakoval več pameti. Takoj se vrni z mano in nikomur ne bom povedal, da si hotel pobegniti!«

Omahljivček, ki se je naveličal Svoje glavčkovega poniževanja, nasprotovanja in ukazovanja, pa je odvrnil: »Zaman se trudiš. Odšel bom s Kristjančkom in te lepo pozdravljam, če se nama nočeš pridružiti.«

»Saj nisem nor! Vesel sem, da se vaju bom znebil!« je posmehljivo odvrnil Svoje glavček in se podal nazaj proti Uničenemu.

4. Barje malodušja

o sta krtek in zajček ostala sama, je prvi rekel: »Zdaj pa mi povej, kakšno je to Nebeško.«

Kristjanček je odgovoril »Nebeščani pravijo, da je nepopisno lepo, njegovi prebivalci pa se pod Kraljem nikoli ne počutijo zatirane ali nesrečne. Nosijo bleščeča oblačila, ki se ne morejo umazati in izrabiti.«

»Potem pa dvomim, da bodo pripravljene vanj spustiti razcapanca, kot sva midva.«

»Seveda bodo! To mi je zagotovil Blagovestnik in mi dal tole.« Kristjanček je izvlekel Kraljevo povabilo, ga glasno prebral in dejal: »Poslal mi ga je Kralj osebno, zato vem, da me želi v svojem mestu.«

»Toda ti si bil povabljen, jaz pa ne!«

»Ker še nisi srečal Blagovestnika.

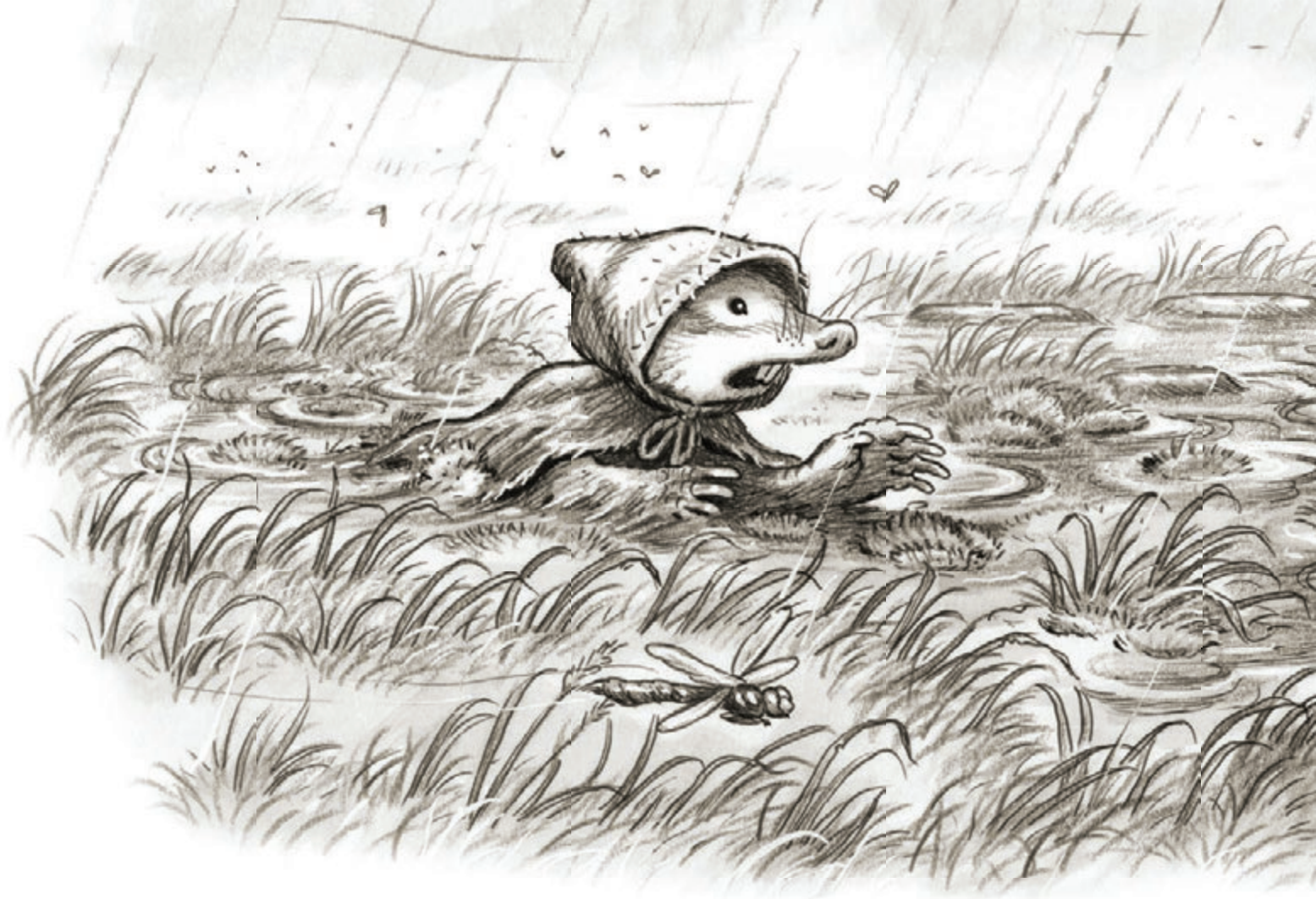
A nič zato, prepričan sem, da bo Kralj tudi tebe vesel.«

»Še nekaj mi povej. Kaj nameravaš narediti, ko prideš v mesto?«

»Najprej bi rad obiskal Kralja; in če me bo lepo sprejel, ga bom vprašal po svoji mami. Saj veš, da je odšla tja, ko sem bil še čisto majhen, in jo zelo pogrešam. Neki Nebeščan mi je povedal, da jo je videl pri Kralju, zato sklepam, da živi v Nebeškem.«

»Zanima me, koliko časa bova potrebovala do tja. Ti je Blagovestnik to povedal? Zdi se mi, da bi morala hoditi malo hitreje.«

»Ko bi le mogel!« je zavzdihnil Kristjanček, ki je bil že utrujen. »Bog jim se, da bo ta pot zame zelo dolga zaradi težkega bremena, ki ga moram nositi.«

Omahljivček ga je ravno hotel vprašati, zakaj se izgovarja na breme, ki ga sam ni videl, ko so se njegove noge nenadoma ugreznile v mehka tla. »Ojoj, kaj je zdaj to?« je prestrašeno zavpil.

»Tudi jaz se sprašujem,« je zaskrbljeno odvrnil Kristjanček, ki se je zaradi svojega bremena v mehko zeleno blato pogreznil še globlje kot Omahljivček.

Ugotovila sta, da sta zabredla v Barje malodušja, ki se je raztezalo na tistem delu ravnice.

»Morava se nekako izvleči!«

Toda prestrašena fanta sta izgubila orientacijo in nista vedela, kako priti iz nevarnega močvirja, kjer je že marsikdo izginil. Zdelo se jima je, da se z vsakim korakom še globlje pogrezata.

Omahljivček se je razjezil: »Poglej, v kakšno godljo si naju spravil! To je tvoja krivda! Žal mi je, da sem šel s teboj. Če je že začetek najinega potovanja tako strašen, kaj naju šele čaka kasneje? Takoj ko se rešiva iz tega grozljivega močvirja, se bom vrnil naravnost domov, ti pa tisto mesto išči sam!«

Kristjanček mu ni odgovoril, ker je bil preveč zaskrbljen in prestrašen, da bi lahko kaj rekel. Njegova oblačila in kožušček so bili prekri z blatom. Bal se je, da se bo vsak hip pogreznil do vratu in zadušil. Zaželel si je, da bi mu na pomoč priskočil Blagovestnik, a v bližini ni videl nikogar.

Daleč pred njim, na koncu ravnice, so bila Ozka vrata, nad katerimi je sijala luč, za njegovim hrbtom pa se je razprostiralo Uničeno. Omahljivček je odločno zakorakal v tisto smer in se nekako uspel izvleči iz blata, vendar se ni ustavil, da bi pomagal svojemu spremljevalcu. Ko se je Kristjanček ozrl nazaj, je zagledal krta, ki je tekel domov, kakor hitro so ga nesle blatne noge. A čeprav je ubogega zajčka stisnilo pri srcu, ko mu je Omahljivček izginil izpred oči, se ni predal malodušju. »Bom pa sam odšel h Kralju!« si je rekel. Z nogami je iskal trdna tla, a zaman. Ko so mu že skoraj pošle moči, pa je zaslišal glas: »Drži se, pomagala ti bom!«

5. Pomagalka izvleče Kristjančka iz blata

o je Kristjanček zaslišal prijateljski glas, so mu v oči pri-vrele solze veselja. Začel je že dvomiti o Blagovestniko-vih besedah, da Kralj skrbi za male romarje, ki so name-njeni v njegovo čudovito mesto.

»Premajhen in preneumen sem za to romanje!« je pomislil. »Še navadne ravnice ne znam varno prečkati. Kaj bom šele storil, ko pridem do kake visoke gore ali globoke reke?«

Ravno takrat je mimo barja priskakljala veverica, ki je bila ena od Kraljevih služabnic. Imenovala se je Pomagalka. Ko je zagledala ubogega Kristjančka, pogreznjenega v blatu, je takoj pritekla k njemu in ga vprašala, kako je zašel v močvirje. Odgovoril je, da mu je Blagovestnik naročil, naj odide k Ozkim vratom, ni pa ga opozoril na Barje malodušja.

»Mar nisi videl odskočnih kamnov?«

»Ne, ker sva se z Omahljivčkom pogovarjala in nisva gledala v tla.«

»To je bilo neprevidno! Kje pa je Omahljivček?«

»Izvlekel se je iz blata, vendar mi ni poskušal pomagati, ampak je takoj odtekel domov.«

»Ne skrbi, te bom jaz izvlekla. Kralj bo vedno poskrbel zate. Spraševala sem se, zakaj me je danes poslal prek te ravnice, zdaj pa vidim, zakaj. Vedel je, da me boš potreboval. Primi me za roko in se z nogo opri semle. Takole, pa si rešen!«

Ko je Pomagalka izvlekla Kristjančka iz blata in je spet stal na trdnih tleh, ji je hvaležno rekel:

»Zelo si prijazna! Na to pot se ne bi smel podati sam.«

»To res ni pametno,« se je strinjala Pomagalka. »Ali si namenjen v Nebeško?«

»Da, vendar se bojim, da bo pot zame prezahtevna. Morda sem za romanje še premajhen in bi moral še malo počakati, da odrastem.«

»Ne, ne smeš čakati. Kralj bo na poti pazil nate in ti poslal prijateljsko pomoč, kadar koli jo boš potreboval.«

»Si prepričana?« je vprašal Kristjanček. »Samo ubogi zajček sem, pa še neumen povrhu, kot pravijo drugi.«

